

SİYASİ TERCİHLERİN KAMU YÖNETİMİNE YANSIMASI

Arş. Grv. Aykut ACAR*

ÖZET

Genel anlamda, birden fazla insanın çabalarını koordine ederek bu çabaları belirli bir amaca sevk etme şeklinde izah edilebilecek olan yönetim kavramı; Kamu Yönetimi boyutunda daha farklı ve belki de daha geniş bir anlamı içermektedir. Esasen, aileden başlayarak devlete kadar bütün toplumsal kurumlarda var olan yönetim olgusunda, bu yönetim sürecini domine eden bir kişi, grup ya da bir ideoloji mevcuttur. Bu etkenler yönetim sürecini tümüyle etkilemekte ve tercihlerde (alternatifler arasından en uygun olanın/olduğu sanılanın tesbitinde ve seçiminde) önemli rol oynamaktadır.

Devletin hareket etme ve işleme aracı olan Kamu Yönetimi, bu amaca yönelik kurumlardan ve çalışanlardan müteşekkil bir yapıdır. Kamu Yönetimi; siyaset sürecinde alınan kararların uygulanma vasıtasıdır. Hemen her sistemde görülen seçilmiş-atanmış çekişmesi, siyasi tercihlerin Kamu Yönetimi sürecine yansımada da kendini göstermektedir.

* Arş. Gör., Dumlupınar Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Kamu Yönetimi Bölümü.

Kamu Yönetimi Üzerine

İnsanlar, tarihin ilk dönemlerinden beri, modern devletlerin özelliklerini taşımamakla beraber, çeşitli idari sistemler ve örgütler kurmuşlar ve bunları yönetmişlerdir. Toplumun en küçük birimi olan aile, yönetim bilgi ve tecrübelerinin kazandırdığı kurumların başında gelir. Yönetimle ilgili bilgi ve tecrübeler ilkin ailede elde edilir ve sonra toplumsallaşma süreci içinde okul, işyeri, dernek, vakıf, siyasi partiler gibi toplumun çeşitli kurumlarında geliştirilir. Aile başta olmak üzere aşiret, kabile, boy, site, krallık, imparatorluk ve ulus-devlet gibi biçimlerde ortaya çıkan toplumsal ve siyasal kurumlar, insanların, yönetim ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olarak oluşturdukları yapılardır. Dolayısıyla, yönetim, insanlık tarihi ile birlikte ortaya çıkmış bir beşeri ilişkiler yumağıdır ve toplumsal bir ihtiyaçtır (ERYILMAZ:1997,1)

Yönetim genel anlamda, belli bir amacın gerçekleştirilmesi için bireylerin işbirliği yapmalarıdır. Bu anlamda yönetim, örgütlenmenin yanında, örgütün işlerliğini sağlayacak her türlü yönetsel etkinlikleri, bir başka ifadeyle, kaynakların bir araya getirilmesini, eşgüdüm sağlanmasını, izlenecek yöntemleri ve denetimi de içine alır. Yönetim, evrensel bir kavramdır; hem kamu kesimi, hem özel kesim için geçerlidir. "Kamu Yönetimi" ifadesi de, kamu kesimindeki yönetimi özel kesimdeki yönetimden ayırmak için kullanılır (GÖZÜBÜYÜK:1998,1)

Yönetimin toplumsal bir ihtiyaç olması, insanların birlikte yaşamalarının doğal bir sonucudur. İnsanın toplumsal bir varlık oluşu, mutlaka başka insanlarla yaşamasını gerektirir. Birlikte yaşama münasebetiyle de insanlar arasında iktisadi, yönetsel, siyasi ve toplumsal ilişkiler meydana gelmiş, bu ilişkiler yumağı toplumsal, yönetsel ve siyasi düzeni – yapıyı ortaya çıkarmıştır. Bu yapının merkezinde şüphesiz ki devlet yer almıştır (ERYILMAZ:1997,1)

Kamu Yönetimi, hükümet kararlarının ve programlarının uygulanması ile ilgili bütün faaliyetleri kapsar. Yürütme gücünün, yani hükümetin neler yaptığı, bunları nasıl yaptığı veya nasıl yapması gerektiği konularıyla ilgilidir. Hükümetin amacı, insanların ihtiyaçlarını karşılamak ve onlara hizmet etmektir (AKTAN:1989,5) Bu bakımdan Kamu Yönetimi, Devlet'in hareket etme ve işleme aracı olarak ifade edilebilir. Kamu Yönetimi siyasi sistemlerin ortaya çıkıp belirli programları yürütmeye başlamasından bu yana varlığını sürdürmektedir. Kavramı iki temel anlamda ele almak mümkündür. İşlevsel bir kavram olarak Kamu Yönetimi; genel kuralları ve kamu politikası kararlarını uygulama sürecidir. Genel kurallar, bu süreç vasıtasıyla ferdi olayların çözümüne ilişkin özel kararlara dönüşmektedir. Bu bağlamda Kamu Yönetimi, geniş anlamdaki yönetim sektörünün siyasi ortamında yer almaktadır, kamu politikalarının belirlenmesinde önemli bir role sahiptir ve böylece siyasi sürecin bir parçasını oluşturur. Kısaca Kamu Yönetimi, işlevsel anlamda kamu politikalarının belirlenmesi ve yürütülmesi sürecidir.

Kamu Yönetiminin Belirleyici Yönleri

Kamu Yönetiminin, siyasal sistemin yürütmeye ilişkin kolunu oluşturduğunu ifade etmiştik. Bu nedenle Kamu Yönetimi, siyasal sistem içinde alınan kamu politi-

kası kararlarını uygulamakla ilgilenir. Kamu yöneticileri, yürüttükleri faaliyetler konusunda siyasal yönetici ve organlara karşı sorumludurlar ve yönetsel kararlar alınırken bu sorumluluğu göstermek zorundadırlar (ERYILMAZ:1997,27)

Kamu kesiminin ürettiği mal ve hizmetler kamusal ya da yarı kamusal niteliklidir ki bu nitelikte olmaları Kamu Yönetiminin, “Kamu Yararı” kavramını istinat noktası oluşturmasının da bir sonucu olarak kabul edilebilir. Bunun sonucunda da “kar” kavramının yerini “sosyal fayda” kavramı, “müşteri” kavramının yerini de “halk”, “kamu” yahut “toplum” kavramı işgal eder (ERYILMAZ:1997,27-28)

Nitelik ve nicelik itibariyle artan ve giderek topluma daha fazla yük olmaya başlayan sını ve ticari faaliyetlerin doğurduğu “sosyal maliyet” (yahut olumsuz dışsallık) Kamu Yönetimini ve yöneticileri meşgul eden önemli bir problem hüviyetindedir. Bu sebeple özel yönetimden farklı olarak, bu tür menfi tesirlerin bertarafı Kamu Yönetimini oldukça meşgul etmektedir.

Kamu Yönetimi süreci içerisinde yer alan kurumların, özel sektördeki gibi ticari manada rekabet etme gibi bir kaygıları yoktur. Kamu kesimi yöneticilerini, ki özellikle bürokratları motive eden etken “rekabet” değildir. Onları motive eden etken prestij ve otorite kazanma duygusu ile siyasal yöneticilerin ve kamuoyunun denetimidir. Kamu kurumlarında bütçe ve personel bakımından şişkinleşmenin başı çektiği bir “büyüme ve bu sayede güç kazanma” eğilimi hissedilmektedir (Ayrıntılı bilgi için bkz.BAKIRTAŞ:1998)

Kamu Yönetimi, çelişen sosyal çıkarlar arasında bir arabulucu (hakem) niteliğinde işlev icra etmektedir. Bu sebeple Kamu Yönetimi, bireylerin ve grupların davranışları üzerinde bazı sınırlamalar getirebilir. Üst düzey kamu yöneticilerinin aldıkları kararlar, çok sayıda kişiyi etkilemektedir. Üstelik Kamu Yönetimi, amaçlarını gerçekleştirirken ve fonksiyonlarını ifa ederken “Kamu Gücü”nü kullanır. Kamu gücünü kullanması münasebetiyle de kendini toplumun üzerinde görür ve halktan uzak olma eğilimi içine girer. Bu bakımdan Kamu Yönetimi; dışa kapalı, gizli, kural ve usullere aşırı bağlı bir görünüm arz eder.

Kamu Yönetiminin, konumuzla da ilgisi olan asıl belirleyici yönlerinden biri de, onun “siyasal” bir çevrede faaliyet göstermesinin sonucu olarak; siyasal liderliğin sık sık değişmesiyle karşı karşıya kalmasıdır. Siyasal liderliğin değişmesiyle tercihler ve politikalar da değişmektedir. Kamu yöneticileri yeni liderlere ve politikalara göre kendilerini ayarlamak zorundadırlar. Siyasal etkiler ve baskılar sebebiyle kamu yöneticileri, zamanlarının büyük bir kısmını kısa dönemli tedbirler ve programlar hazırlamakla geçirirler (ERYILMAZ:1997,30) Bu durumu bir bakıma, her yıl teknik direktör değiştirdiği için oyun planında bir türlü istikrarı tutturamayan futbol takımlarının düştüğü sıkıntılarla benzeştirebiliriz.

Siyaset ve Yönetim İlişkisi’nden Tercihlerin Tezahürüne

Seyislik, at idare etmek, ülke yönetimi gibi anlamlara gelen bir kavram olan siyasetin Yunanca karşılığı olarak kabul edilen politika ise; siyasal şeyleri, vatandaşlık hakkına ilişkin şeyleri, devleti, devlet yapısını, siyasal rejimi, cum-

huriyeti, egemenlik hakkını ilgilendiren her şeyi kapsamaktadır (ERYILMAZ:1997,32) Politika'nın halk dilinde işbirliklik, kurnazlık, manevra kabiliyeti gibi anlamlara geldiği de ifade edilmektedir (DAVER:1993,4) Siyaset, toplum için bağlayıcı kararların alındığı süreçtir. Bu manada siyaset; sadece kanunların yapılması, yorumlanması ve uygulanması değildir. Bunların yanı sıra vatandaşların toplumsal hadiseler ve konular karşısındaki tutum ve davranışları, seçim ve kulis çalışmaları, baskı gruplarının iktidarı etkilemeye yönelik faaliyetleri de siyaset kavramı içinde yer alır Siyasal Sistem; toplum adına bağlayıcı kararlar alma ve uygulama; otoriteye dayandırılmış maddi ve manevi değerleri dağıtma sürecidir (TURAN:1986,157)

Siyasal açıdan örgütlenmiş her toplumda; sistemin ifa ettiği üç tür fonksiyondan ve bunlara karşılık gelen üç tür kurumsal yapıdan söz edilebilir: Kural yapımı (yasama kurumları) – Kural uygulanması (hükümet ve bürokratik kurumlar, ki yürütmeye ilişkin bu fonksiyonu Kamu Yönetimi olarak ifade edebiliriz.) – Denetleme (yargı kurumları.) (TURAN:1986,157)

Toplumun bağlayıcı, herkesçe uyulması zorunlu kararlar alma yetkisini elinde bulundurmamak, siyasal güce sahip olmak demektir. Kuramsal düzeyde bir toplumun her üyesi eşit siyasal güce sahip olabileceği gibi, bir kişinin tüm siyasal gücü elinde bulundurabileceği düşünülebilir. Ancak, bu iki uç duruma uyan gerçek siyasal sistem örnekleri bulmak zordur (hatta olanaksızdır.) Hemen her toplumda, siyasal güç çeşitli kurumlar arasında dağılmış olduğu gibi, belirli sınırlamalara uyruk kılınmıştır (TURAN:1986,157)

Siyasal sürecin belirgin bir özelliği, karar alma ve bunları uygulama gücünün genellikle (hatta tamamıyla) azınlığın; bunlara uyulması vazifesinin de çoğunluğun elinde bulunmasıdır. Bu durum; toplumların yöneten-yönetilen şeklinde bir ayrıma tabi tutulması sonucunu doğurur. Dolayısıyla tercih (yahut alternatifler arasından en uygun olduğuna inanılanın seçimi) yetisi ve yetkisinin siyasi otoritenin elinde bulunmuş olduğu fikrine ulaşıyoruz.

Her halükarda, sistemin odak noktası, aktörü "insan"dır. İnsanı diğer canlılardan ayıran özellik düşünme ve düşüncüyü eyleme dönüştürebilme şeklinde tezahür eden bir "etken" akla sahip olmasıdır. İnsanoğlu, prototip yahut homojenize özelliğe sahip değildir. Dünya üzerinde 6 milyar insan olduğunu kabul edersek 6 milyar farklı kişilik, karakter, tarz, görüş ve ideoloji olduğunu da akla getirebiliriz. Bu farklılığın siyasi tercihlere de yansıdığı düşünülebilir. Oysa ki "seçmen birey" hüviyetindeki insanların siyasi tercihleri (özellikle Türkiye'de) bilinçli bir değerlendirme, muhakeme etme ve karar verme altyapısına sahip değildir (ACAR:1999,233-246) Bu sebeple seçim yoluyla katılma boyutunda, demokrasinin bir milli irade tezahüründen ziyade, seçmen çağındaki bireylerin siyasi tercihlerinin tezahürü olduğu fikri savunulmaktadır Ancak anlıyoruz ki, netice itibariyle; "siyaset yalnızca siyasetçilerin işidir" sloganıyla demokratik toplumsal katılmayı engelleyen sistemler de dahil olmak üzere, "tercih" hakkının siyasi otoritede (yahut iktidarda) olduğu gayet açıktır.

Türkiye'de görülmektedir ki, halk (ki aslında bu tabiri de yanlış kullanıyoruz, onun yerine "seçme" sıfatını haiz kitle dememiz gerekir) siyasi tercihini

(!); 3-4 yıllık periyotlarla; bir takım kravatlı adamların ve döpiyesli bayanların çevrelediği uzunca bir masada bulunan ve çoğu zaman manasını ve önemiyetini deşifre etmekte zorlandığı (hatta hiç edemediği) bir tomar matbu kağıt arasına dalarak bilir-bilmez elindeki soğuk demiri bastırıp katladığı bu kağıtları marangozlar tarafından özensizce hazırlanmış tahta sandıkların 3 milimetre enindeki yarıklarından içeri basturmaya uğraşan, tabiri caizse 1,5 saatlik bir filmde 3-5 dakikalığına arz-ı endam (!) ediveren figüranlar hüviyetinde ortaya koymaktadır. Seçmenin görevi, Hint mürekkebi parmağına sürüldüğü anda bitmekte ve filmin başrol oyuncularını sahne almaktadırlar artık... Filmin bundan sonraki bölümlerinde figüran ya görünür, ya görünmez, görüldüğü zaman da genellikle jönden bir araba sopa yer !..

Dramatize etmeye çalıştığımız bu durum, aslında yeterli güce ulaştığı zaman siyasi iktidarın karar alma ve uygulamaya ilişkin bütün yetki ve insiyatifi elinde topladığı, ve artık ne bürokrasi, ne baskı grupları, ne de tek tek bireylerin etki ve tepkilerini pek nazar-ı itibara almadığı sonucunu ortaya koyuyor. Bu bakımdan siyasi iktidarın, rejimin Demokratik, Oligarşik, Otoriter, Totaliter yahut bir başka şekilde olması önem arz etmeyecek, muhteva bütün mekanizmayı ve bu mekanizmanın işleyişini belirleyecektir.

Bir ülkede siyasi iktidar, siyasi tercihini ortaya koyar ve yapılacak işleri belirler (ERYILMAZ:1997,34) Demokratik ülkelerde bu, iktidar partisi tarafından yapılır. İktidar veya hükümetler, seçimler sonunda değişirler. Her yeni iktidar da kendisi için en uygun gördüğü siyaseti saptamakta serbesttir. İktidarlar, halkın kolaylıkla anlayabileceği, teknik olmaktan uzak görüşlerini (daha doğru bir ifadeyle vaatlerini) uygulamak üzere bir platform hazırlarlar (AKTAN:1989,12)

Kamu Yönetimi ise belirlenen işleri uygulamak ve yürütmekle meşgul olur (ERYILMAZ:1997,34) Bu sebeple kamu yöneticileri yönetsel kararlar alırlar ve bu kararları uygularlar. Burada Kamu Yönetiminin siyasi tercihleri söz konusu olamaz. Yönetim siyasi tercihler ortaya koymaya kalkarsa "partizan" hüviyetine bürünür. Yönetimin kararları uygularken tarafsız olması beklenir (AKTAN:1989,12)

Kamu Yönetimi görevini yüklenmiş kadrolara genel olarak "Bürokrasi" denilmektedir. Gelişmiş bir Kamu Yönetimine sahip her ülkede (Türkiye'de olduğu gibi) Bürokrasi deyimini belirli kurallara sıkı sıkıya sarılmış, kalıplara uyulmasını bir işin sonuçlandırılmasından daha üstün tutan, evrak dolu odalarda oturan memur kadrolarını anımsatmaktadır (TURAN:1986,198; ayrıca bkz.WILSON:1996) Bu anlamdaki yönetimin siyasi tercihleri bulunmamakla beraber, teknik tercihleri olabilir. Zira, (özellikle bürokrasi mekanizmasının üst ve işgören kesimi) çoğunlukla teknik bilgisi yüksek uzmanlardan, kurmaylardan oluşur. Bu görevliler, plan, program ve proje hazırlayarak siyasi iktidarın önüne sererler (AKTAN:1989,12-13), ancak neticede alternatifler arasından en uygununu siyasi iktidar belirleyecektir (siyasi iktidarlar ve bürokrasi öteden beri gizli bir mücadele sürdürmektedir. Bu bakımdan kimin kimin üzerinde daha etkili olduğunun tesbiti hususunda farklı görüşler ortaya atılabilir. Ancak şu veya bu şekilde, Kamu Yönetimi'nin, toplumla siyasal sistem arasında köprü vazifesi yürüten bir mekanizma olduğunu söylemek olasıdır). Kamu Yönetimi, siyasal sistemin, ülke sorunları ile ilgili konularda karar

vermek için ihtiyaç duyduğu bilgi, haber ve malzemelerin deposu gibidir. Siyasal yöneticilere (yahut iktidara) gerekli malzemeyi kamu yöneticileri sunar. İyi organize olmuş bir kamu bürokrasisi, siyasi iktidarın da teminatıdır (ERYILMAZ:1997,35) Ancak hem siyasi iktidarın insiyatif kullanma hususundaki hırsını ve tekeli, hem de Robert Michels'in ifade ettiği gibi "kitlelerin gereksinmelerini, onlardan daha iyi bildiğine kolaylıkla ve içtenlikle inanan"(KİŞLALI:1994,266) bürokratlardan müteşkil Kamu Yönetimi mekanizmasını ve bu ilişkinin mücadelesini göz ardı etmemek gerektiğini yineliyoruz.

Sonuç Yerine

Tam ve kapsayıcı bir tanımını vermek oldukça güç olsa da Kamu Yönetimini, kamu siyasalarının yürütülebilmesi için gerekli bireysel ve kümesel çabaların koordine edilmesi olarak görebiliriz. Kamu Yönetiminin en belli başlı fonksiyonu, hükümetin günlük işlerinin yürütülmesidir. Kamu örgütleri, bireylerin ve örgütsel görevlerin verimli ilişkilere dönüştürülmesi için oluşturulmuş yapılardır. Kamu Yönetimi ise siyasal önderlerin belirlediği amaçları gerçekleştirmek üzere karar verme ve bireyleri yönlendirme ile ilgilidir (ERGÜN:1997,4)

Yapılan çalışmalar genel olarak halkın büyük bir kesiminin, kamu yöneticilerinin kamu yararı için çalışmadıklarına inandıklarını ortaya koymaktadır. Bu bakımdan kamu hizmetinde çalışanların halkın gözünde görünümü ya iktidar hırsı içindeki politikacılar şeklindedir yahut kendi çıkarı peşinde koşan bürokratlar şeklindedir (ÖZTÜRK:1998,81)

Kamu Yönetimi, günümüzde, siyasa oluşturma sürecinde yasama ve yürütme organlarının vazgeçilmez bir ortağıdır. Kamu yöneticileri, zaman zaman yasama organı üyeleri gibi siyasa yapımına katılarak benzer roller icra ederler. Siyasaların yürütülmesi, çoğu zaman siyasa yapımı niteliğine bürünmektedir. Bu tür roller dışında kamu yönetiminin yaptığı işlerin büyük bir kısmı rutindir, ki rutin işler de teknik ve yönetsel beceriyi gerektirir (ERYILMAZ:1997,35-36) Günümüzde gerek yasama ve gerekse yürütme bazında, işlerin etkin ve verimli bir biçimde yapılıp yapılamadığı; hem siyasa oluşturulması, hem de uygulanması çerçevesinde, tartışıla gelen konuların başında gelmektedir. Mevcut siyasi dejenerasyon; siyasi tercihlerin Kamu Yönetimi'ne yansması noktasında da etkisini hissettirmektedir. Çoğulculuk ilkesinin, halk egemenliğinin; hasılı; kavramların yerli yerine oturtulamayışı ve içlerinin doldurulamayışı, çözülmenin istinat noktasını oluşturuyor. İktidar partisine mensup milletvekili sayısının sağladığı çoğunlukla her türlü yasanın çıkartılabileceği ve her türlü düzenlemenin yapılabileceği görüşü şeklinde zuhur eden "sayısal fetişizm"(SAVAŞ:1997,10) yöntemi, siyasal dejenerasyonun önemli elemanlarından başta gelenidir. Parti disiplini ve lider diktası, devlet görevlerinde ve önemli pozisyonlarda eş dost görevlendirme (nepotizm), bazı çıkar grupları ile politikacılar arasındaki yakın (!) ilişkilerin özensiz (!) sayılabilecek yansmaları, bireylerin pek çoğunun hadiseleri muhakeme etme bilinci ve yetisinden yoksun oluşu, kısa vadeli sonuçlar almaya yönelik popülist politikalar gütmeye alışkanlığı, günlük yaşama ve günü kurtarma (!) prensibi, yukarıda da belirttiğimiz Bürokrasi'nin büyüme eğilimi, devlet hazinesinden çeşitli çıkar gruplarına gittikçe artan miktarlarda fon aktarılması, bütçe dışı fon uygulamaları ve bunun sonucunda literatüre kazandırılmış (!) "Yeraltı Hükümeti"

kavramları; hep birlikte (SAVAŞ:1997,8-26) çözümlenin başlıca sebeplerini oluşturmaktadır.

Bu bakımdan: siyasi iktidar hangi hüviyette bulunursa bulunsun, rejim ne olursa olsun siyasi iktidar siyasi tercihlerde, karar alma ve bunları uygulamada şayet belli bir güce (!) ve tahakküm kabiliyetine (!) ulaşmışsa, diğer toplumsal kişi ve kurumların hiç birinin herhangi bir önemi bulunmayacaktır

Şans eseri isabetli politik tercihler yapıldığında ve uygulandığında (herhalde burada hasbelkader tabirini kullanmak daha doğru olurdu.) belki müsbet bir takım tezahürler ortaya çıkabilir, ancak bir ülkenin hiçbir zaman teklememesi ve devamlı işlemesi gereken mekanizması olan Kamu Yönetimi'nde rasyonel, rantabl ve produktif sürecin yakalanabilmesi istikrarlı siyasaların oluşturulmasıyla ilişkilidir. Burada anahtar kavramlar “Doğru Tercih” , “Doğru ve Verimli Personel” , “Doğru Taktik” olmalıdır. (Savunma elemanı ihtiyaca varken milyarlar harcayıp üç golcü alan futbol takımının teknik idaresinde bir problem olduğu kabul edilir. Ancak bu problemin kaynağı, tercihini forvet elemanı almak yönünde yönetim kurulu olabilir, ki bu takdirde teknik heyete, yani benzetme yerindeyse Kamu Yönetimi'ne pek söz hakkı ve elbette ki iş düşmez. Bu durumda antrenörden çok başkan ve diğer yöneticilerin tahakkümündeki bir futbol takımının ofansif, defansif, tandem yahut WM taktikle oynaması, hiçbir şey ifade etmez.)

Son söz olarak; kafa namuslu ve fikir namuslu insanların gönüllerince çalıştığı ve söz sahibi olduğu, geçmişten tevarüs etmiş değerleri koruyan ve yaşatan bir neslin hüküm sürdüğü; otel lobilerinde peşkeş çekilen trilyonlarca lira hazine kıymeti ve musluktan boş yere dökülen kaynak suları gibi faiz, repo ve benzeri gelirlere, iç ve dış borca akıtılan paraların, sistemi ahtapot gibi sarmış “Rant” yüzünden pencerelerinde beyaz atlı prens yerine artık Robin Hood'u bekler hale gelen sabrı, direnci, metaneti, sınırları zorlanma noktasındaki insanların olmadığı bir ülke; hem devlet mekanizmasının, hem de Kamu Yönetimi'nin daha sağlam bir zeminde işleymesini temin edecektir. Temiz mücadeleler şeklinde cereyan edecek bir temiz siyaset platformunda kazanılan “meşru” bir iktidar, “isabetli” siyasi tercihler ve “tıkır tıkır işleyen” problemsiz bir Kamu Yönetimi en büyük hayalimizdir.

KAYNAKÇA

- ACAR Aykut, “Türkiye’de Temsili Demokrasi-Katılma İlişkisi ve Seçmen Birey Profili”, DPÜ Sosyal Bilimler Dergisi, Yıl:1, Sayı:1, Ocak 1999, Kütahya.
- AKTAN Tahir, **Kamu İdaresi**, Genişletilmiş 2. Basım, Uludağ Üniv. Basımevi, 1989, Bursa.
- BAKIRTAŞ İbrahim, “Bürokrasinin Kamu Harcamaları Üzerindeki Artırıcı Etkisi”, Anadolu Üniv. Sosyal Bilimler Enstitüsü, (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi), 1998, Eskişehir.
- DAVER Bülent, **Siyaset Bilimine Giriş**, 5. Baskı, Siyasal Kitabevi, 1993, Ankara.

- ERGÜN Turgay, “**Postmodernizm ve Kamu Yönetimi**”, Amme İdaresi Dergisi, T.O.D.A.İ.E. Yay., Cilt:30, Sayı:4, Aralık 1997, Ankara.
- ERYILMAZ Bilal, **Kamu Yönetimi**, Genişletilmiş 3. Baskı, 1997, İstanbul.
- GÖZÜBÜYÜK A. Şeref, **Yönetim Hukuku**, Gözden Geçirilmiş 11. Bası., Turhan Kitabevi, 1998, Ankara.
- KAPANİ Münci, **Politika Bilimine Giriş**, 4. Baskı, Bilgi Yayınevi, No:46, 1988, Ankara.
- KIŞLALI Ahmet Taner, **Siyaset Bilimi**, 4. Baskı, İmge Kitabevi, Ekim 1994, Ankara.
- ÖZTÜRK Namık Kemal, “**Kamu Yöneticilerinin Kararlarında Etik Değerler**”, Amme İdaresi Dergisi, T.O.D.A.İ.E. Yay., Cilt:31, Sayı:2, Haziran 1998, Ankara.
- SAVAŞ Vural F., **Anayasal İktisat**, Genişletilmiş 3. Baskı, Avcıol Basın-Yayın, Ocak 1997, İstanbul.
- TURAN İlter, **Siyasal Sistem ve Siyasal Davranış**, 3. Basım, DER Yayınları, 1986, İstanbul.
- WILSON James Q., **Bürokrasi**, (Çev: Selçuk YALÇINDAĞ, Doğan CANMAN, Yücel ERTEKİN), T.O.D.A.İ.E. Yay., Mart 1996, Ankara.